

„Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj.”

A szentáldozás előtt akárhányszor meghatódott, őszinte szívvel mondjuk el a századostól átvett szavakat. Alázattal átérezzük, amire készülünk: befogadni Jézust! Ha nem is vagyok méltó, Jézus szállást kíván venni nálam...! Talán nagyon is érezzük, hogy mennyire felelősségteljes ez a befogadási aktus.

Advent első napjaiban különösen is fontos, hogy végig gondoljuk: Jézus érkezésére készülünk. A helyes önismeret kialakítása, őszinte Isten felé fordulás, a bűnbánat kimondása Isten és embertársaink felé - mindez a kezdete Jézus befogadásának. A mai első gondolat indítson el ezen az úton.

Az evangéliumi százados hite elismerést nyert Jézustól. Jézus elvárta a hitet ahhoz, hogy gyógyítani tudjon. Hinnem kell magamban, hogy képes leszek az életem jobbítására meghozott elhatározásomat /remélhetőleg van már ilyen!/ megvalósítani. Hinnem kell, hogy nem vagyok egyedül szándékom elérésében – nem tudom miként – de az Úr segít elhatározásomban. Tudom, hogy a hit: a Mennyi Atyába vetett bizalom, amely megszabadít félelmeimtől, görcseimtől. Nyitottá tesz Isten felé, és a napi események folyamában mindenkor érezhetem, érzem közelségét. A kitartás és a magabiztos hit a „siker” záloga.

De jó lenne, ha úgy telnének hétköznapjaim, hogy meghívom Jézust, legyen velem! Majd egész nap úgy élnék, hogy szavaimból és tetteimből krisztusi szeretet sugározzon.

Horváth Józsi, Tata-Táska